

Др. Лев Бачинський.

(Посмертна згадка).

Далеко ще від мети, на шляху боротьби впав один з лицарів права, громадянин-адвокат, оборонець широких селянських верств. З рядів української палестри уступив один з найкращих її членів, з рядів С. У. А. уступив бувший віцепрезидент (1925—1927) і делегат станиславівської делегатури до останнього дня свого життя.

Функція адвоката у відношенні до одиниці не вичерпує ще завдань адвоката, а тимбільше завдань українського адвоката. Лев Бачинський це не тільки оборонець покривдженої одиниці, але це сильний і неustraшимий оборонець прав українських суспільних верств, оборонець прав української нації.

Уродженець села, що пережив свої перші дитячі літа в українському селі, від першої молодости своєї став його оборонцем. Оборонець цілої української селянської маси, а передовсім свого улюбленого Покуття, поклав глибокі сліди роботи, а передовсім в своєму городенському повіті.

„В Твоїм селі повівають по Тобі чорні прапори. Ми оба ще молодими ходили від хати до хати і я бачив, що Ти був сівачем у городенському повіті. Від Твоїх дітей - читалень, від зелених городів несуть Тобі прашальне слово. І глибокий жаль несуть над Твою могилу від української соціалістично-радикальної громади“ — говорив над могилою від родинного села покійного, його приятель молодости Шлемкевич.

Стратила велика селянська маса, стратило родинне свєло: Серафінці, стратив і С. У. А. одного зі своїх найкращих членів. Як віцепрезидент брав живу і актуальну участь у всіх справах, що дотикали інтересів української адвокатури, стояв на сторожі її прав і її гідности, боронив перед замахами на її права, з якої небудь сторони вони походили. Був дорадником і щирим, сердечним товаришем своїх молодших товаришів - адвокатів, яким уділював охотно і сердечно порад, чи це з права, чи станових інтересів, чи в щоденних їхніх клопотах і журбах.

Як делегат станиславівської делегатури С. У. А. розвинув незвичайно живу і корисну працю. Зорганізував і згуртував всіх українських адвокатів, а сходуни цієї делегатури належали до найкращих із всіх делегатур С. У. А. Старався витворити як найкращу гармонію між всіми правниками, а передовсім між судівництвом і адвокатурою. Як великим пошанованням і довірям тишився покійний серед адвокатів без ріжниці нації і переконань, найкращим доказом було це, що був делегатом не тільки С. У. А., але і делегатом львівської Адвокатської Палати в станиславівському окрузі.

Памятаємо його і тут у Львові як прегарного карного оборонця, — як з широкого громадянського почуття прийшов на поміч українській палестрі в двох політичних процесах, а саме о. д-ра Стефана Юрика, шамбеляна з Золочева і д-ра Романа Дашкевича, тоді адвокатського кандидата у Львові.

І тому, як грім з ясного неба поразила вістка про смерть його усіх членів С. У. А. На особному засіданні Виділу С. У. А. вшанував його пам'ять президент С. У. А. д-р Кость Левицький, яку Виділ почтив стоячи, почім ухвалено негайно в телеграфічній дорозі просити заступника станиславівської делегатури д-ра Юліяна Олесницького передати слова глибокого співчуття осиротілій родині і видрукувати окремі оповістки від Виділу і делегатури С. У. А. в Станиславові, та порішено вислати делегацію С. У. А. на похорони.

Не бачив Станиславів еще таких похоронів. — Зіхався цілий край, а передовсім розуміється селянський народ від волинських піль — аж по гуцульські верхи. Тисячі їх було. Від С. У. А. був віцепрезидент д-р Михайло Волошин, секретар д-р Лев Ганкевич і член Виділу др Михайло Терлецький, який рівночасно заступав і львівську „Просвіту“. Біля залізничного вагону, який привіз тіло покійника з далекого Відня, де за життя на парламентарній арені виробив собі також голосне ім'я, зібралися делегації з цілої української землі.

Перший пращав його вже тут на залізниці старий і вірний друг, а тепер голова Української Соціалістично-Радикальної Партії д-р **Іван Макух**. Говорив тихо, болісно, говорив кровю, серцем. Тяжко було йому говорити, чути було, що пращається з кимсь дуже дорогим і коханим.

По ньому говорив представник львівської Адвокатської Палати д-р **Мойсей Догілевський**. Пращав чоловіка, небуденної міри, великого суспільного діяча, оборонця свого люду. Пращав делегата адвокатської Палати у Львові.

І рушив похоронний похід, а за ним тисячі народу. Ішов без священиків, тільки на переді, з його родинного села, старший громадянин ніс деревляний хрест з розп'ятим Христом, а хори співали пісні ті, що повстали в часах визвольних змагань нації. Тисячі ішли за тисячами, а на вулиці вийшов весь станиславівський світ. Море голов, не видно порожнього місця. На хвилину стає похоронний похід перед українською банковою інституцією і з балькону пращає Його іменем станисл. громади д-р **Волянський**. Кінчить словами: „а тепер, коли Він відходить від нас, хочеться крикнути за прикладом Самійла Зорка, який промовляв над могилою Богдана Хмельницького: „Научи нас, як нам боротися, щоби ворогів звоювати“. Ведіть, круторогі, ці дорогі нам тлінні останки великого чоловіка на місце, де ми з панотцями що року згадуємо борців, які покинули нас на завсігди. Ми щороку поклонимося Твоїй могилі. І засадимо

старим звичаєм на тій могилі червону калину. А опісля ми тую калину підніmemo і Україну гей, гей розвеселиmo“.

А хор вже підхопив і могутна пісня лунає широким відгомном по вулицях міста. Круторогі, сиві воли тягнуть далі дороге тіло вкрите червоною китайкою...

На цвинтарі селянська молодь із всіх повітів нашої землі утворила предовгий шпалір. Останний раз іде шпаліром їх Провідник...

Перший пращає І-ий віцепрезидент С. У. А. д-р **Михайло Волошин**. В свою прегарну промову вплітає мотив вивольної пісні: „По нім не згине слід, як по тих журавлях, що погинули на чужині, але остане як прегарний приклад праці для загалу, для майбутніх поколінь“. І хор вже співає.

По нім пращав д-р Дмитро Левицький іменем УНДО; від Української Соціал-Демократичної Партії Володимир Темницький; від Волині Семен Жук; від українського селянства Покуття Цюкенда; від родинного села Шлемкевич.

Сонце поклатося на спочинок, як закінчилися похорони.

У велику Пятницю ми Його ховали, перед нами ішов і Розпнятий на деревляному Хресті із родинного села Се-рафинець, а наслідник Розпнятого тут на землі, єпископ Хомишин в Станиславові заборонив своїм священикам взяти участь в похоронах...

Лев Ганкевич.

—о—

Відкрили адвокатські канцелярії.

Д-р Богдан Дідицький — в Коломиї, д-р Іван Стадник — в Лопатині, д-р Роман Дашинич - Кульчицький — в Бібрці, д-р Тимотей Головка — в Жовкві, д-р Григорій Куріца — в Микулинцях, д-р Леонтій Хомицький — в Самборі, виск. радн. Ромуальд Думин — в Стриї.

Перенесли канцелярії:

Д-р Роман Перфецький з Куликова до Сокаля, д-р Володимир Левицький зі Зборова до Бродів.

Зголосили намір перенести канцелярії:

Д-р Володимир Мурович з Заболотова до Жидачева, д-р Іван Волошин зі Львова до Жовкви, д-р Іван Хичій з Густина до Чорткова, д-р Данило Сенік з Підволочиска до Нового Села, д-р Іван Калин з Тернополя до Нового села, д-р Володимир Герета з Золочева до Козови, д-р Григорій Савицький з Яворова до Олеська.

—о—